

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὰ κα' ἔροχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χραισιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
Ἔτησια. φρ. 7.—	Ἔτησια φρ. χρ. 8.—		ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ :
Ἐξάμηνος. 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50	Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]	Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]
Τρίμηνος. 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	Ἄδης Ἐδριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαθραίων
Διουληθρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Περίοδος Β — Τόμ. 12 ^{ος}	Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουνίου 1905		Ἔτος 27 ^{ον} —Ἄριθ. 28

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια.)

— Ἐέρεις ὅμως τί λένε . . . δὲν εἶνε πάντα στήν καλή της ἢ Σταμάτα, εἶπεν ἡ Μαργαρά.

— Τί μας μέλει ! ἄμα εἶνε στὰ νεύρα της, θά κάμνωμε πῶς δὲν εἶδαμε θ' ἀκούμε μὲ προσοχὴν τί θά μας παραγγέλλη, καὶ ὕστερα θά κάμνωμε ὅ,τι μπορούμε. Καὶ θά ἔχωμεν στὸν νοῦ μας ὅτι, τὴν στιγμὴν που κάμνωμεν ὅ,τι λέγει αὐτή, θά ὑπακούωμ.ν εἰς τὸν κύριον Δήμαρχον.

— Ἐγὼ ὅμως ἤθελα καλλίτερα νὰ με διατάξῃ ὁ κύριος Δήμαρχος παρὰ αὐτή. Μ' ἀρέσει νὰ μου δίνῃ αὐτὸς κανένα μπατσάκι, διὰ νὰ παίρνω θάρρος.

— Τὰ μπατσάκια τῆς Σταμάτας θά εἶνε ἴσως ἀληθινὰ μπατσάρια. Πρέπει νὰ τες περιμένῃς, Μαργαρά, ἂν δὲν εἶσαι ἀποφασισμένη νὰ ὑπακούῃς εἰς ὄλα. Ἄκουσέ με, κάνε ὅ,τι σου λέγει, καὶ φύλαγε τὲς ἀντιλογίες μέσα στὸ κεφάλαι σου, ὅπως φυλάμε τὰ εἰκοσι φράγκα μας μέσα στὴν κάλτσα. Καὶ τὸ βράδυ, ἄμα γυρίσωμε στὸ σπίτι, θά μοῦ τὰ λές ὄλα. Νά την κι' ὄλας ! Πάμε μὲ εὐγένειαν νὰ της ζητήσωμ.ν ἔργασίαν.

Ἄκουσε τὸν Πέτρογιάννην ἔβγαλε τὸ κασκέττο του καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Σταμάταν.

Ἡ ὑπηρετρία, μὲ κοντὸ φουστάνι, ἔβαλε τοὺς γρόνθους της ἐπάνω εἰς τὰ ἰσχία της, ἄμα εἶδε τὰ δύο παιδάκια ἔπειτα ἔμεινε σὰν φύτσειμένη εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν, περιμένουσα νὰ ἐξηγηθοῦν.

— Ἦλθαμε γιὰ νὰ δουλέψωμε, Σταμάτα, μᾶς λέτε τί δουλειές νὰ κάμωμε ; Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνη δὲν ἐσάλεινε καν, ὁ Πέτρογιάννης ἐπρόσθεσε :

— Ὁ κύριος Δήμαρχος σᾶς ἔκαμε λόγο...

— Ναί, ναί, ξέρω, ἀπήντησεν ἡ Σταμάτα μὲ στρημμένον ὕφος. Τί ξέρετε καὶ κάμνετε ;

Ἄκουσε τὸν Πέτρογιάννην ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις του καὶ τὰ προσόντα του νὰ ὀλιγοστεύουν, καθὼς τον ἐκύτταζε στὰ μάτια ἐκείνη ἡ χονδρογυναίκα. Ἡ Μαργαρά τὸ ἀντελήφθη καὶ ἐζήτησε νὰ τον βγάλῃ ἀπὸ τὴν δόσκαλον θέσιν.

— Λιγάκι ἀπ' ὄλα, ἐτόλμησε καὶ εἶπε χωρὶς νὰ κομπιάσῃ.

— Λιγάκι ἀπ' ὄλα, ἐφώνησεν ἡ Σταμάτα σκασμένη στὰ γάγανα. Αὐτὸ θά πῃ: τίποτε, ἀπολότως τίποτε. Πηγαίνετε μέσα στὴν κουζίνα. Εἶνε ἐκεῖ πιάτα γιὰ

— Σταμάτα, ἐφώνησεν ἡ Μαργαρά, τρέχουσα κατόπιν της, βλέπομε τὰ πιάτα, τὸ σταχτόπανο καὶ τὴν πατσαβοῦρα, μὰ... ἡ ποδιά μὲ τὴ σαλιέρα ;

— Ἡ ποδιά ; μοῦ θέλεις καὶ ποδιά ; Νά δὰ ἡ ὦρα νάχωμε καὶ ποδιές γιὰ μωρὰ τῆς ἡλικίας σου. Νά τα πλύνετε γρήγορα χωρὶς ποδιά, καὶ ἀργότερα θά κυττάξωμε νὰ βρούμε πανὶ στενὸ ποῦ νὰ κἀνῃ γιὰ παιδοῦλες ἔφτα χρόνων !

— Ἐφτα χρόνων ; . . . Ἐγὼ ἔχω κλεισθῆ τὰ ὀκτώ, εἶπεν μὲ κάποιαν ὑπερηφάνειαν ἡ Μαργαρά.

« Ἐλάττωμα δὲν ἔχουν τὰ δικά μου τὰ πιάτα ! » (Σελ. 218, στ. 6'.)

πλίσσιμο καὶ σκουπίσιμα. Ὁ πιὸ ἐπιτήδειος ἀπὸ τοὺς δύο σας θά τριφῃ μὲ τὸ σταχτόπανο τὰ πιάτα κι' ὁ ἄλλος θά τα σκουπίσῃ. Ἄμα τελειώσετε, νάρθητε νὰ μοῦ τὸ πῆτε. Ἐγὼ πηγαίνω τώρα στὴν ἐστάνη, καὶ ὕστερα θά σας δείξω πῶς τρίβουν τὰ κατοσάρδια. . .

— Λιγάκι ἀπ' ὄλα ! ἐπανελάβε μὲ τὸ κοκὸ γέλιο της, καθὼς ἐφευγῆ τα ἔξερουν ὄλα, καὶ δὲν νοιώθουν ἄκμαο νὰ σκουπίσουν τὴ μύτη των ! Φυσικά, — ἐπρόσθεσε ἀνάμεσα στὰ δόντια της — ἔμπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔχουν οὔτε μαντύλι...

νεῖαν ἡ Μαργαρά σὰν νὰ τὴν ἐπρόσβαλαν.

— Ὅκτὸ χρόνων, ἀκριβῶς τὴν ἡλικία τῆς Σιδωνίας μου, εἶπεν ἡ Σταμάτα, καθὼς ἐπήγαινε πρὸς τὸ γαλακτοκομεῖον. Καὶ ὁ ἄλλος, αὐτὸς ὁ Πέτρογιάννης, — ἐσκέφη, — ἔχει τὸ ἀνάστημα τοῦ Πετράκη μου. Αὐτὰ τὰ δύο παλῆ-παιδα ἦταν ἀναγκὴ τάχα νάρθουν νὰ τοὺς κόψουν τὸ ψωμί των καὶ νὰ πάρουν τὴν θέσι που τόσον καιρὸν εἶχα στὸ μάτι γιὰ τὰ παιδιὰ μου : Ν' ἀκούῃ κανένας τὸν κύριον Δήμαρχο, δὲν ὑπάρχουν παιδιὰ ἐξυπνότερα καὶ μὲ καλλίτερη ἀνατροφή

από τουτα-δω. Σάν να ήταν τάχα αυτά μονάχα με μυαλό, και σαν να μην ήξευ-
ρε από ευγένεια ο Πετράκης μου, που
βγάζει τσα με κάτω το κασκετάκι του,
αμα μιλάει σε ανθρώπους που βροντάν ή
τσέπη των...

Ο αδελφός και η αδελφή ήρχισαν την
έργασίαν. Ο Πετρογιάννης έπιασε το
σταχτιάκανο και η Μαργαρώ την πατσα-
δούρα. Και άμα όλα έπλύθησαν και έ-
σκουπισθησαν καλά, έπληξαν να εύρουν
την Σταμάταν εις το γαλακτομειον του
κτήματος.

Την ηδραν που έμαζευε το άνθοςγαλα
από το γάλα. Μέσα εις μεγάλες ρηχές
γαβάθες, το λευκόν ύγρον έμενεν ήρε-
μον, σκεπασμένον με παχύ στρώμα από
άνθοςγαλα. Η Σταμάτα έπερνούσεν ελα-
φρά εις την έπιφανειαν του γαλακτος
την άκραν μιας κουτάλας, και σιγά-σιγά
ή κουτάλα έγέμιζε, κατόπιν την άδεια-
ζεν εις μίαν γαβάθαν μικροτέραν, κ' έ-
πήγαινε έτσι από την μίαν γαβάθαν εις
την άλλην. Ο Πετρογιάννης και η Μαρ-
γαρώ την εκύτταζαν πως έκαμνε.

Θά κάμω κ' εγώ το ίδιο, είπε προς
τον αδελφόν της με σιγαήν φωνήν ή
Μαργαρώ, ή οποία δια τίποτε δεν έδι-
σταζε και πρό πάντων είχε πλήρη πε-
ποιθησιν εις τον έαυτών της.

Δεν φαίνεται δύσκολο πράγμα, ά-
πήνησε και αυτός με μισήν φωνήν.

Έτσι θαρρείς, μικρέ; έπρόφρασε
και είπεν ή Σταμάτα. Έλα λοιπόν, δο-
κιμάσε και σύ.

Ο Πετρογιάννης έσκυψε και έπλη-
σίασε γυμνήν την κουτάλαν επάνω εις
το γάλα.

Στάσου, στάσου, κακομοίρη! του
ερώναξεν ή Σταμάτα, μόλις εδοκίμασεν
εκείνος, δεν βλέπεις τί κάμνεις; Πρέ-
πει να χεις πολύ ελαφρό το χέρι για να
παίρνης μόνο το άφρόγαλα. Αυτό το γά-
λα που εσήκωσες μαζί, αν το άφρινα,
γρήγορα θα μου χαλούσε το άφρόγαλα,
και θα έγινόταν έλεειν το βούτυρο

Ο Πετρογιάννης, έντροπισμένος, δεν
άπαντούσε.

Άλλη φορά θα το κάνη καλλίτε-
ρα... είπεν ή Μαργαρώ, ή οποία ήθελε
να δικαιολογήση τον αδελφόν της και
είχε καιμυό να δοκιμάση και αυτή.

Θέλεις να μας πής πως τα κατα-
φέρνεις καλλίτερα εσύ, α; είπεν ή Στα-
μάτα προς την Μαργαρώ, με ειρωνικά
γέλια.

Έτσι θαρρώ, απήνησεν ή Μαρ-
γαρώ.

Έπιασε την κουτάλα. που της έδω-
σεν ή χονδρογυναίκα, και έκαμε την ά-
πόπειραν... αλλά τόσοσ άπαλά, τόσοσ
ελαφρά, ώστε απέτυχε και αυτή.

Τα βλέπεις; και σύ άφριεις το μι-
σό έξω λάθος κ' αυτό, και όχι μικρό-
τέρω. Ο ένας σηκώνει παραπολύ, κ' ή

άλλη όχι αρκετό. Και αυτό τί κά-
νει να πής; Τι άλλο, παρά ότι για να ξε-
ρη κανεις κάτι να κάνη, πρέπει να το
μάθη; Πάμε να δούμε τα πιάτα, αν μου
εκάματε κ' εκεί καμμία άνοησία.

Τα βαθιά πιάτα ήσαν βαλμένα το ένα
επάνω εις το άλλο, δίπλα εις τα ρηχά,
οι κεσέδες μέσα εις τους κεσέδες, τα κη-
ρούνια, τα κουτάλια και τα μαχαίρια ά-
ραδιασμένα επάνω εις το τραπέζι του φα-
γητού.

Ένα-ένα ή χονδρο-Σταμάτα έπιασε
τά πιάτα, τα εκύτταζε επάνω, κάτω, τα
εβάλε στο φως, και δεν εύρηκε ούτε ή-
χνος λέρας.

Και αυτό, είπεν επί τελους, ενή
εκύτταζε το τελευταίον, γιατί δεν έφυγε;

Έπέρασα επάνω από δέκα φορές το
σταχτόπανο επάνω του, με το ζεστό νερό,
και δεν μπόρεσε να φύγη, απήνησεν ο
Πετρογιάννης.

Κ' εγώ άλλες τόσες φορές την
πατσαδούρα, έπρόσθεσεν ή Μαργαρώ,
προτεινουσα το χονδρόπανον δια να το έ-
ξακριβώση και ή Σταμάτα. Μπορείτε να
το τρίψετε όσο θέλετε, έχει ελάττωμα
το πιάτο.

Ελάττωμα το πιάτο! επέμεινε ή
Σταμάτα με βίανουσον τρόπον να μην
το ξεχνάτε, κοκωνίτσα μου, ελάττωμα
δεν έχουνε τα δικά μου τα πιάτα!

Και ενή έλεγεν αυτά, επέταξε το
πιάτο, με κίνδυνον να το σπάση, επά-
νω εις το σφρόν των άλλων, και έπρόσ-
θεσε με θυμόν.

Σας λέγω να το ξαναπλύνετε!

Νά το ξαναπλύνωμε! εφώναξε
ή Μαργαρώ, αισθανομένη ότι ή ύπερη
φάνειά της δεν ήτο δυνατόν να ανεχθή
αυτήν την προσβολήν.

Βέβαια, Μαργαρώ, είπεν ο Πε-
τρογιάννης, άπνίζων την αδελφήν του
έως τα βάθη των ματιών της.

Και, καθώς εσήκωσε το πιάτο, είπε
προς την υπηρέτριαν με γαλήνην και
γλυκόν τόνον:

Θά το ξαναπλύνωμε, Σταμάτα...

Όταν τα δύο παιδία έτελείωσαν
την εργασίαν των κ' έδειπνησαν μ' ένα
πιάτο σουπα και μίαν φέταν ψωμί το
καθένα, επέστρεψαν μαζί εις την άχυ-
ροκαλύβαν των. Όπως την προηγου-
μένη ήμέραν, ήσαν κατ' αρχάς σιωπη-
λά, αλλά έντυπώσεις έντελώς διαφορε-
τικαί έγέμιζαν τας ψυχάς των. Ο Πε-
τρογιάννης ήτο εις τον δρόμον σοβαρά-
τατος, ή Μαργαρώ καταλυπημένη.

Και αυτήν την φοράν, πρώτ ή Μαρ-
γαρώ ώμλησεν. Άλλά είχε δοκιμάση
τόσας άπογοητεύσεις, ώστε δεν έγνώρι-
ζε με ποίαν να πρωταρχίση τα παρ-
χονα και την κλάψαν.

Σου το έλεγα, Πετρογιάννη, εί-
παν, αυτή ή Σταμάτα είναι άνοηφόρη.
Έγώ το ξέρω πως είναι ποδιές της δου-

λειάς του σπιτιού και για την ηλικία
μου. Νά ή μικρή του κύρ-Μίχου έχει
μια τέτοια και την έραψε μάλιστα ή
μητέρα της.

Άμα μάθης και σύ να ράβης,
Μαργαρώ, θ' αγοράσωμε ένα κομμάτι
πανί, και θα κάμης μια ώραία, όπως
την θέλεις.

Ναι, αυτό ήθελα. Μά
δεν σου ήρθε κ' εσένα να της πής καμ-
μιά βρυσια αυτήνης της γυναίκας, την
ώρα που, αφού εκύτταξε όλα τα πιάτα,
που ήσαν τόσο καθαρά, εκαμώθηκε πως
εύρηκε τάχα λέρα, εκεί που δεν ήταν
τίποτε; Νά, εγώ, εκεί που της
έδινα την πατσαδούρα για να το σκου-
πίση κ' αυτή, με δυσκολία εκράτησα
το χέρι μου, να μην της την πετάξω
στο κεφάλι.

Τι γρήγορα που άνάβεις, Μαργα-
ρώ! δεν θυμάσαι λοιπόν, τί μου έταξες
έχθές, την ώρα που ελέγαμε για τη
Σταμάτα;

Ναι, μά αυτό μ' έκανε έξω φρε-
νών, ξέρεις. Και άμα σου έδωκε να
καταλάβης πως δεν ήσουν επιτήδειος,
θά το πιστέψης;... έτσι μου ήλθε να
την δαγκάσω!

Νά την δαγκάσης; αυτό δά μάς
έλειπε, Μαργαρώ!

Ναι, σου λέω θά μ' έκαμνε να
λυσσαίω αυτή ή γυναίκα, αν ήμουσ
ύποχρεωμένη να ζώ πάντα μαζί της.

Μά, δεν ζής μαζί της, αφού ζής
μαζί μου.

Και είμαι εύχαριστημένη, Πετρο-
γιαννάκη μου, γιατί σε αγαπώ πολύ
εσένα. Κρίμα που είμαστε τώρα στο δρό-
μο μέσα του χωριού, ειδ μη θά σου έ-
δειχνα πόσον πολύ σε αγαπώ.

Ω! το ξέρω, κ' έννοια σου!
Άκόμα έχω το σημάδι.

Τι; ποιδ σημάδι;

Μά βέβαια, άμα θέλης εσύ να μου
δειξης πόσο πολύ με αγαπάς, με σφιγ-
γεις μ' δλη σου την δύναμιν στην άγ-
καλιά σου, και νομίζεις φαίνεται πως
δεν με σφιγγεις αρκετά, αφού βάζεις και
τά δακτυλά σου, τα χέρια σου, και τα νύ-
χια σου άκόμα! Δεν φαντάζεσαι πόσο πο-
νεί αυτό το πράγμα, καίμην Μαργαρώ.

Ω! συχώρεσε με, αδελφάκη
μου, δεν το ήξερα. Γιατί όμως και σύ
δεν μου το έλεγες;

Γιατί;

Ναι, γιατί;

Διότι... διότι... Ω! δεν μπο-
ρώ να σου το πω.

Σε παρακαλώ, σε θερμοπαρακαλώ,
Πετρογιάννη, πές μου το.

Νά λοιπόν! διότι αυτό το πράγ-
μα περισσώτερο μ' εύχαριστεί παρά πού
με πονεί...

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Και το γαλλικόν της Κας Α. Λατούς.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Αγαπητοί μου,
Μικρός Δηλιγιάννης
Έφαντάσθητε, αλή-
θεια, ποτέ τον Δη-
λιγιάννην μι-
κρόν; Τον αι-
ωνόβιον άνθρω-
πον, τον θαλε-
ρόν άσπρομάλ-
λην, τον οποίον
ως γέροντα έ-
γνωρίσατε και
σείς, και οι πα-
τέρες σας, ίσως
και οι πάπποι σας,
τον έφαντάσθητε ποτέ
ως παιδί; Πώς να
ήτο, όταν είχε την ηλικίαν
σας; Τι να έφορούσε; Και
να ήταν άσχημο παιδί ή εβ-
μορφο; Και τί χαρακτήρα να είχε;...
Και πως να έφέρετο προς τους άμηλί-
κους του; Και πως να του έφέροντο
αυτοί;

Ίδω έρωτήσεις εις τας οποίας στόμα
ζωντανόν δεν θα ήμπορούσε ίσως να μάς
άπαντήση. Ο Θεόδωρος Δηλιγιάν-
νης άπέθανεν εις ηλικίαν 85 ετών, και
κατά συνέπειαν θα ήτο πολύ δύσκολον
να εύρεθή άνθρωπος που να τον έγνώ-
ρισσε όταν ήτο παιδί, να τον ένθυμηται
από τότε και να είμπορή να ίνανοποιη-
ση την περιέργειάν μας.

Άλλ' ύπάρχει μία εικών, ή οποία
μάς λέγει πολλά, μάς τή λέγει όλα!

Εκείνην την εποχήν, — πρό έβδομήντα
ετών, άς πούμε, — ούτε οι ζωγράφοι
ούτε οι φωτογράφοι ήσαν άφθονοί εις την
Έλλάδα. Οι γονείς δεν είχαν, όπως
τώρα, την εύκολίαν να φωτογραφούν
κάθε χρόνον τα παιδιά των και να κά-
μνουν συλλογήν ηλικιών. Και αν εύρί-
σκετο και κανένας ζωγράφος, δια να
ζωγραφίση εν του φυσικού ένα πρόσω-
πον, το πρόσωπον αυτό έπρεπε να είναι
άνδρικόν, σοβαρόν, σημαίνον, και όχι
βέβαια το πρόσωπον ενός παιδιού.

Και όμως ή εικών του μικρού Δη-
λιγιάννη έζωγραφίσθη με δλην την έπι-
μέλειαν, και από καλόν ζωγράφον μά-
λιστα, και σώζεται.

Ίδου δε πως.

Ο Θεόδωρος Δηλιγιάννης, δωδεκαε-
τής, δέιμενε τότε μετά της οικογενείας
του εις το Ναύπλιον, και μετ' άλλων
παιδιών έλαβε μέρος εις την ύποδοχήν
του Βασιλέως Όθωνος, ο όποιος, καθώς
γνωρίζετε, έφθασε εις την τότε πρω-
τεύουσαν της Έλλάδος τω 1832.

Ο βαυαρός ζωγράφος Ές, ο όποιος
συνώδευσε τον Βασιλέα εις την Έλλάδα,

άνελαβε να διαιωνίση το αξιομνημόνευ-
τον γεγονός, ζωγραφίζων εις ώραϊον και
μεγαλοπρεπή πίνακα την ένθουσιώδη
εκείνην ύποδοχήν. Ο νεαρός Βασιλεύς
είνε επιππος εις το μέσον. Τον περι-
στοιχίζουν οι κορυφαίοι των άνδρών του
Άγώνος. Ο λαός έξαλλος άνευφημεί,
ζητωκραυάζει. Δεξιά δε, επί κεφαλής
πολυπληθοῦς διαδηλώσεως, τρέχει μι-
κρός φουστανελλοφόρος, με ώραϊαν φυ-
σιογνωμίαν και με μέγalon ένθουσια-
σμόν, κραδαίνων ένα πελώριον κλάδον
φοίνικος.

Ο μικρός αυτός φουστανελλοφόρος
είνε, λέγουσ, ο Θεόδωρος Π. Δηλιγι-
άννης, και όποτε επισκεφθήτε την Πι-
νακοθήκην, ή την Έθν. Τράπεζαν, όπου
ύπάρχει αντίγραφον της είκόνος του
Ές, είμπορείτε να τον ίδητε. Το έβε-
βαίονεν ο ίδιος ο μακαρτίης Πρωθυπου-
ρός και ένθυμείτο κάλλιστα ότι εις το
έργαστήριον του ξένου ζωγράφου μετέβη
πολλάκις κ' έποζήρησε, όπως και όλα
τα πρόσωπα τάποτέλουντα τον μεγάλον
και πιστόν αυτόν πίνακα της ύποδοχής.

Όβτω λοιπόν γνωρίζομεν την παιδι-
κήν μορφήν του Θεόδωρου Δηλιγιάννη.
Όπως τα περισσότερα παιδια της έπο-
χής εκείνης, έφορούσε φουστανελλοί,
άλλα πολυτελείς, διότι ήτο άρχοντό-
πουλο. Τα μάτια του είναι μεγάλα και
ζωηρά, το πρόσωπον εδμορφον, και τα
ξανθά του μαλλία, που ξεφεύγουν από
το κόκκινον φασάκι, το επιστέφουν με
χάριν. Μαζί δε με τον μεγάλον φοίνικα
που κρατεί, άποτελεί ένα σύνολον πραγ-
ματικώς κομψόν και χαριτωμένον.

Άλλά εκτός της μορφής, εκτός του
έξωτερικού, ή εικών μάς άποκαλύπτει
και τον χαρακτήρα. Ο μικρός Δηλι-
γιάννης προηγείται, είναι επί κεφαλής.
Αυτό σημαίνει ότι από τότε είχε την
δύναμιν να επιβάλλεται εις τους συνο-
μηλικάς του, να δεσπίζη, να τους κά-
μνη ένόντας άκοντας να τον έχουν ως
αρχηγόν. Μικρός ο Δηλιγιάννης προη-
γείται, και οι άλλοι τον ακολουθοῦν...
Και μεγάλος μήπως δεν έκαμνε το ίδιο;
Προηγείτο αυτός και οι άλλοι τον ακο-
λουθοῦσαν.

Και ιδού, το παιδίον, το όποιον εις
την ιστορικήν εικώνα βλέπομεν να κατέ-
χη τόσο διακεκριμένη και περιφανή θέ-
σιν, — προμήνυμα, θά έλεγε, προφη-
τεία της θέσεως την οποίαν έμελλε να
καταλάβη και εις την ιστορικήν εικώνα του
Έθνους του, — το παιδίον έμεγάλωσε,
και έγινε πρέσβυς, βουλευτής ύπουρ-
γός, Πρωθυπουργός... Και το έ χει-
ρίδιον του άπαισίου δολοφόνου τον ήρην
εις το κατακόρυφον της ισχύος του και
της δόξης του.

Εις την μεγαλοπρεπή εκείνην κη-
δείαν, ή οποία ώμοιάζε με άποθέωσιν,
μέσα εις τον άπέραντον κινητόν άνθω-

να των στεφάνων, διεκρίνετο κ' ένας
πελώριος κλάδος φοίνικος χρυσομένος.
Πρό όλίγου είχα ιδή εις μίαν έφημερίδα
την εικώνα του μικρού Δηλιγιάννη από
τον πίνακα του Ές. Και μου έφάνη ότι
ο χρυσοῦς φοίνιξ, ο προηγούμενος του
φερέρτου του μεγάλου Δηλιγιάννη, ήτο
ο ίδιος εκείνος κλάδος, τον όποιον έκρα-
τούσε κ' εκράδαίνε με τόσην χαράν ο
μικρός, εις την ηλικίαν άκόμη των όνει-
ρων και των ελπίδων, κατα την μεγά-
λην ήμέραν της ύποδοχής του πρώτου
μας Βασιλέως.

Τον κλάδον αυτόν τον έχρύσωσεν ο
ίδιος. Τον έχρύσωσε με την ζωήν του,
με τα έργα του, με την θελησίν του,
με την φιλοπονίαν του. Και τον έκαμεν
αληθινόν έβλημα δόξης, το όποιον ήλθε
μιστηριωδώς, εις μίαν εύτυχή σύμπτω-
σιν, να στολίση το τιμημένον του φέ-
ρετρον.

Σας άσπάζομαι. ΦΑΙΔΙΩΝ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Παρατηρήθη, ότι γαλαί και κυνάρια
προσεβλήθησαν από φθισίν εκ συνιδώ-
σεως με φθισικούς, μετέδωσαν δε την
νόσον εις ανθρώπους, ίδια εις παιδια
παίζοντα μετ' αυτών.

Δια τούτο πρέπει ν' απομακρύνωμεν
άμέσως τα ζώα ταυτα από τα δωμάτια
μας, όταν παρατηρούμεν ότι βήχουν ή
λιγνεύουν.

Και από τους ψιττακούς πρέπει να
προφυλαττώμεθα, διότι συ γνά πάσχουν
και αυτοί από φυματίωσιν.

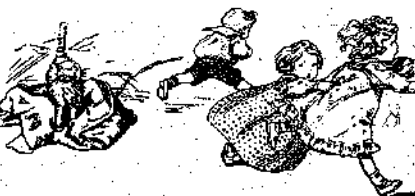
[Έκ της "Εφημερίδος της Υγείας".]

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΘΗΡΙΟΝ

ΙΑΚΡΟΤΡΑΓΩΜΑ ΕΙΣ ΑΥΟ ΕΙΚΟΝΑΣ

Κάτι σάλευσε εδώ μέσα... Τι να είναι;

Ού, μάνα μου! ένα θηρίο που κάνει πηφφ!

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Β

«Οί γιατροί μου με τες ψηλοκαπελαδοῦρες, πρέπει να έχουν δίκη — έουλλογίσθη ο δυστυχισμένος Κουκουμπιμπής Μου έδωσαν να πιω γινός, αλλά η μελαγχολία δεν μου έπερασε. Μου έμέτρησαν τους σφυγμούς μου με το ρολόγι. . . τίποτε! Μου έκύτταξαν τη γλώσσα με τα γυαλιά τους. . . τίποτε! Μ' έδιάβασαν με τα χονδρά τους βιβλία. τίποτε! Κανένα γιαιτρικό και κανένα έόρκι και καμμιά μάγεια δεν μόρρεσε να με γιαιτρέψη. Δεν μένει λοιπόν τίποτε άλλο, — φως φανερό! — παρά η γυμναστική. Και επειδή το κυνήγι είνε η καλλιτέρα γυμναστική θα κυνηγήσω. Και επειδή απ' όλα τα κυνήγια μου άρέσει καλύτερα το κυνήγι του έλεφάντος, θα διατάξω τον Αρχικυνηγό μου να διοργανώση χμέσωσ ένα μεγάλο έλεφαντοκυνήγι που ναφιοη στην ιστορία του Βασιλείου μου εποχή!»

Έκάλεσε λοιπόν τον Πρωθυπουργό του, ο όποτος εις το παράξενο εκείνο Κράτος έκτελοῦσε και χρέη Αρχικυνηγοῦ, και του έδωσε τας αναγκαίας διαταγάς διά το μεγάλο αυτό κυνήγι.

Ο Αρχικυνηγός, όπως τον βλέπετε ζωγραφισμένον έδω, έγινε έξω φρενών.

— Πάει το μαῦρο μου κεφαλάκι! . . έουλλογίζετο. Θα μου τó κόψη ο άθεόφοβος!

Και ξεύρετε γιατί; Γιατί ήταν το ίδιο οά να του έλεγαν να ριέη κανονίες χωρίς να έχη κανόνια!

Πώς να διοργανώση ο κακομοίρης έλεφαντοκυνήγι, αφού δεν είχε έλεφάντα;

Μάλιστα! Εις όλο το βασίλειο και εις όλα τα δάση του βασιλείου δεν υπήρχε πιά ούτε ένας έλέφας!

Όταν ο Βασιλεύς με την αύλήν του έλειπε στο Παρίσι, ηλθαν στον τόπο κάτι λευκοί άνθρωποι, ώπλισμένοι με φοβερές καραμπίνες, κ' έσκότωσαν όλους τους έλεφάντας.

Μπαμ απ' έδω. . . μπαμ απ' εκεί, δεν άφισαν οι παλιο-Ευρωπαίοι ούτε ρουθούνη. . . προδοσκόιδος!

Άλλοίμονο αν έμάθαινε τέτοιο πράγμα ο Κουκουμπιμπής! Ήταν ικανός από το θυμό του να κόψη χίλια μαῦρα κεφάλια!

Έκαμε λοιπόν πολύ φρόνιμο ο Αρχικυνηγός που δεν του έφανέρωσε τίποτε άλλα του υποσχέθηκε να κάμη κατά τας διαταγάς του.

Και τώρα πώς θα τα βγάλη πέρα; Που τρέχει; — Αυτό θα το ίδουμε.

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΥΠΟΜΟΝΗ

— Τι συμβαίνει; γιατί κλαίει η Φρόσω;

Η Φρόσω έκαμνε ένα ώραίο κλειτόν εργόχειρον από μαλλί του κεντήματος. Έκρατοῦσε το κροσδάκι της και είχε το κουδάρι το μαλλί επάνω στα γόνατά της. Έξαφνα, κάτι θόρυβον ήκουσε έξω εις τον δρόμον, κ' έσηκώθη να κυττάξη από το παράθυρον. Δεν έπρόσβεν όμως εις το μαλλί της, αλλά το άφισε κ' έπεσε κάτω εις το πάτωμα, το έσυρε με τα πόδια της, και το κουδάρι έχάλασε. Εις τον δρόμον δεν ήτο τίποτε, και, όταν η Φρόσω έχύρισε να καθήση και να εξακολουθήση το εργόχειρόν της, — τί να δη; Το κουδάρι της με το μαλλί ήτο καμωμένο. . . μάλλι-κουδάρια!

Πιάνει, θυμωμένη, να το ξεμπερδέυση, και τα χέρια της έτραβούσαν τόσοσ άπρόσεκτα και βιαστικά το μαλλί, ώστε περισσότερο το έμπερδευε. Επi τέλους το καθήνησε σαν τής τρελλής τα μαλλιά.

Και όσον περισσότερο έπροσπαθούσε, τόσοσ το κακόν χειροτέρευε. Τότε, με τα μάγουλα κατακόκκινα από το πείσμα, η Φρόσω έτίναξε κάτω το μαλλί της, και άρχισε τα κλάμματα.

Την ήκουσε η φίλη της, η Σοφία, κ' έτρεξε. Έσκυψε και έσήκωσε το μπερδευμένο κουδάρι. Έπιασε ελαφρά την άκραν του νήματος και την έπέρασε απ' έδω, έπειτα από εκεί, πάντοτε με υπομονήν, πάντοτε με τάξιν και προσοχήν. Έτσι έλυσε τον πρώτον κόμβον.

Έπειτα, με την ιδίαν υπομονήν, έβαλε το ένα νήμα επάνω, το άλλο κάτω, το τρίτον το έπέρασε από μέσα, το τέταρτον απ' έξω, — και πάει και ο δεύτερος κόμβος. Κατόπιν και άλλος, και άλλος. . .

Όσον έπροχωρούσαν η εργασία, τόσοσ εύκολώτερα έλυε τους κόμβους η Σοφία. Τα νήματα σιγά-σιγά ήρχισαν να ξεμπερδώνονται μόνα των σχεδόν. Και ήτο μιά χαρά να βλέπη κανείς πώς η τάξις έθγαινε από μέσα από τα μικρά εκείνα δακτυλάκια, τα τόσοσ υπομονητικά.

Όταν όλο το μαλλί ξεμπερδεύθη, η Σοφία έτύλιξε το κουδάρι και το ένεχρίρισεν εις την φίλην της, και τότε κάτι της ειπεν εις το αυτάκι.

Τί ειπεν η Σοφία εις το αυτάκι της Φρόσως;

Ένα πουλάκι το ήκουσε, και μου το ειπε:

— Με τον καιρόν και την υπομονήν κατορθώνει κανείς περισσότερα παρά με την βίαν και την άνυπομονησίαν.

— Μπα! ειπεν η Φρόσω, το ίδιο, όπως εις τον μύθον του λέοντος και του ποντικού.

— Ακριβώς.

Έγνώριζαν και αι δύο αυτόν τον μύθον. Άλλά όλος ο κόσμος δεν τον γνωρίζει, και πολλάνες συμβαίνει και όσοι τον γνωρίζουν, να μην τον εφαρμόζουν. Παράδειγμα: η Φρόσω.

Ας διηγηθώ λοιπόν αυτόν τον μύθον, — δι' όσους δεν τον γνωρίζουν.

Ένας ποντικός απρόσεκτος, καθώς έθγαινε μίαν ημέραν από την τρύπαν του, εύρέθη κάτω από το βαρύ πόδι ενός λέοντος που έπερνούσε. Έπήγε να πεθάνη από την τρομάραν του. Άλλά ο λέων, μεγαλόψυχος, έλυτήθη το κακόμοιρο το ζωάκι, έσήκωσε την ποδάρα του, και το άφισε να φύγη.

Ποίος θα το έλεγεν ότι ο λέων, ο τόσοσ δυνατός και άγριος, αυτός που κάμνει και τρέμει όλη η περιοχή μ' ένα μούγκρισμά του, θα έλάμβανεν ανάγκην του ποντικού, εις τον όποτον είχε χαρίση την ζωήν, διότι τον είχε λυτήθη;

Και όμως, συμβαίνει και αυτό συχνά, δι' τι, όπως λέγει ο ίδιος μύθος: «Συχνά και του μικροτέρου σου θα λάβης την ανάγκην». Λοιπόν και ο λέων, ενώ έκυνηγοῦσεν ένα βράδυ μέσα στο σκοτάδι, έπιάσθη σε κάτι δίχτυα, που είχαν στήση οι άνθρωποι, — δίχτυα καμωμένα από σχοινία πολύπλοκα και στερεώτατα.

Έγινε μανιώδης ο λέων, έβαλε όλην την δύναμίν του να κόψη τα δίχτυα, αλλά τίποτε δεν κατορθώσε, και τότε ήρχισε να μουνγγρίζει τόσοσ άγρια, ώστε ενόμιζες ότι ήκουσε βροντήν.

Έκτύπουσε τα πλευρά του με την ούραν του, που μ' ένα μίνον κτύπημά της σκοτώνει άνθρωπον έτίναξε εις τους ώμους του την κοκκινωπήν χαιτην του και με τα νύχια του έσκαπτε το χώμα, κ' έσήκωνε σύννεφο την σκίνην.

Με όλα όμως αυτά τίποτε δεν έκαμνε. Τα δίχτυα ήσαν παραπολύ στερεά.

Από το βάθος της τρύπας του, ο ποντικός άκούει την φασαρίαν. Τρέχει να βοηθήση τον λέοντα, ο όποιός τον είχε λυτήθη και του είχε χαρίση την ζωήν. Και άμείωσ άρχίζει να ροκανίζει τα δίχτυα με τα δοντάκια του, τα όποια είνε μυτερά και κοπτερά σαν το ξυράφι.

Με την υπομονήν, σιγά-σιγά, κόβει την μίαν κλωστήν, έπειτα την άλλην, κατόπιν την τρίτην, έως ότου κόβει εις ένα μέρος το χονδρόν σχοινί. Πηγαίνει τότε παρακάτω, και με την ιδίαν υπομονήν κατορθώνει να κόψη και άλλα σχοινία και ν' άνοιξη εις το δίχτυ μίαν τρύ-

παν τόσοσ μεγάλην, ώστε επί τέλους ο λέων έχώρρεσε κ' έπέρασε.

Ός βλέπετε, με την υπομονητικήν άδην αμείαν του ο ποντικός έχαμνε ό,τι δεν είχε κατορθώση α κάμη, ο λέων με την άνυπόμονον δύναμίν του.

ΠΕΤΡΟΣ Π. ΓΑΤΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια.)

— Να τους κτυπήσωμε με σπαθί, αυτούς έδω! άνεβόησεν ο Πέτρος. Δεν τους άξίζει τέτοια τιμή, βαρύνε! Άφήστε με να τους μιλήσω έγώ. . . Άκούστέ με, καλοί μου άνθρωποι, έξηκολούθησεν ύφώνων προς τον ούρανόν δύο φοβερά χέρια μ' ην κάμνετε τον άγριο 'ς έμάς. Έμεις, όπως μάς βλέπετε, έχομεν διασχίση την Γαλλιάν απ' άκρου εις άκρον, με τον σκοπόν να συναντήσωμεν έδω τον ένδοξον εξαδέλφον μας, τον κ. Άρτανιάν. . . Εις τα νό-

«Ευχάριστον λουτρόν μέσα εις τον Δεϊγήρα. . .» (Σελ. 221, στήλ. γ.)

τια μέρη όλα έπήγαν καλά, χωρίς έμπόδια. Εις την Λιμόγην, επάνω στο γειφύρι του Σαιν-Μαριαιάλ, κάμποσοι χαζοί ήβέλησαν να μάς προσβάλουν, όπως έσεις τώρα. Χωρίς να κατέβω από την μουλάραν μου, έπέταξα μερικους από δαύτους μέσα εις τον ποταμόν Βιένναν, επάνω από τα κάγκελλα επτά ή όκτώ ίσως, δεν θυμόμαι πλέον πόσους ακριβώς, αλλά υποθέτω ότι ήσαν όκτώ.

Άμα ήκούσθησαν αυταί αι λέξεις, τα μουρμουρίσματα ειρήνευσαν και ο κύκλος ήνοιξεν όλίγον. . .

Ο Πέτρος έξηκολούθησεν: — Εις την Όρλεάνην νέα προσβλητικά χωρατά και νέα παρομοία τιμωρία έννεα πολλοί της ώραίας εκείνης πάλας έγνώρισαν, χάρις εις τας φροντίδας μου, τί ευχάριστον που είνε το λουτρόν μέσα εις τον Δεϊγήρα. . .

Ο κύκλος έγινε άνόμη εύρύτερος, και μερικοί από τους παρισταμένους έπαθαν όλικήν έκλειψιν χωρίς να περιμείνουν περισσότερα.

— Εις την Έτάμπην, τρίτη ιστορία! Άλλά επειδή ο ποταμός εύρίσκεται παραπολύ μακράν από την πόλιν, και είνε άλλως τε μικρός ποταμός, όπου δεν είνε δυνατόν να βρέξη κανείς παρά ένα άνθρωπον την φροάν, ήναγκάσθη γαλλιάξω μέθοδον έτριφα μόνον λιγάκι τραχέως, τον ένα επάνω στον άλλον, τέσσαρας η πέγτε από τους χάχχιδες. Έλπίζω ότι την ώραν αυτήν, θα έχουν σηκώθη όποσδήποτε από τα κρεβάτια των, όπου παρουσιάσθη ανάγκη να τους μεταφέρουν χωρίς άργοπορίαν, έπειτα από εκείνην την μικράν χειροτονίαν.

Μ' όλην του την σοβαρότητα, ο Γάστων δεν κατώρθωσε να μη χαμογελάση, ο δε Φραγκίσκος εξέσπασεν από καρδιάς στα γέλια, βλέπων τους πολιορκητάς των, οι όποιοι πρό όλίγου μόλις ήσαν τόσοσ άπειλητικοί, να υποχωροῦν όλοσεν περισσότερον.

— Τώρα, έβροντοφώνησεν ο Πέτρος, έφθάσαμεν εις τας πύλας των Παρισίων, και αισθάνομαι ότι, αν με αναγκάσουν, έχω την υποχρέωσιν να έπιδαφιλεύσω εις

τους έπιφανείς κατοίκους αυτών έδω των πρραστειών ειδικάς περιποιησεις, άνταξίας της ένδόξου καταγωγής των. Δι' αυτό λοιπόν, καλοί μου άνθρωποι, αν δεν μας άδειάσετε την γωνία το ταχύτερον, και χωρίς να γελάτε, θα λάβω την λύπην να ξύσω την ράχιν δέκα περσον εκ των χαριτοβρότων υποκειμένων σας και έπειτα θα εκλέξω δύο από τους εκλεκτοτέρους σας, και, εις την άκραν των δύο αυτών βραχιόνων που βλέπετε, θα τους μεταφέρω, άβρώς έως τον Σηκουάνα, όπου θα τους κάμω να κάμουν μίαν πρώτης τάξις βουτιάν.

Αφού εἶπεν ὁ Πέτρος οὕτα τὰ λόγια, ἔκαμν ὅτι διηύθυνε τὴν ἡμίονόν του πρὸς τοὺς τελευταίους χαλούς· ἀλλὰ μόλις εἶδαν αὐτὸ τὸ κίνημα, ὅσοι ἐστάθησαν νὰ περιμενεύουν τὸ τέλος τῆς ἀγορεύσεως διασκορπίσθησαν κατεπειγόντως· καὶ οὕτω οἱ τρεῖς νεανίσκοι μας ἠδυνήθησαν νὰ προβῶσιν ἐλευθέρως ἕως τὸ παραπόρτι τοῦ πυλώνα.

Ἐκεῖ, ἐπέβησαν καὶ οἱ τρεῖς, καὶ ὁ Φραγκίσκος, ὁ πλεόν ἀνυπόμονος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἠρώτησεν ἕνα στρατιώτην τῆς φρουρᾶς, ἂν ἤμπορούσε νὰ τῷ υποδείξῃ τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Ἀρτανιάν.

— Τοῦ κ. Ἀρτανιάν! ἔκαμν ἐκπληκτος ὁ στρατιώτης.

— Μάλιστα, τοῦ κ. Ἀρτανιάν.

— Αἶ, γέρο, δὲν μου λέτε τοῦ λόγου σας; . . . ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης στρεφόμενος πρὸς ἕνα γέροντα, παλαιμαχὸν τῶν στρατιῶν τῆς Γαλλίας, εἰς τὸν ὅποιον παρέδιδον καθὼς βράδου αἱ κλειδῆς τῆς πόλεως τὸν γνωρίζετε ἐσεῖς, αὐτὸν τὸν κ. Ἀρτανιάν.

— Διάβολε, ἂν τον γνωρίζω! ἐνοεῖται, τὸν γνωρίζω ἄλλα σημερον, κύριοι μου, προσέθεσεν ὁ γηραιὸς στρατιώτης χαίρει τῶν νεανίσκους, φέρει ὄνομα ἐνδοξότερον ὀνομάζεται: ὁ κ. στρατάρχης Μοντεσκιού.

— Στρατάρχης! ὁ ἐξαδελφός μας εἶνε στρατάρχης, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος χειροκροτῶν.

— Μὰ τὴν ὀργή! ἀνεβόησεν ὁ Πέτρος, τί νὰ μας κάμη τώρα ἐμάς; τὸ προσωπικὸν τοῦ οἴκου του θὰ εἶνε πλήρες.

— Περιττὸν ν' ἀπελιπώμεθα ἐκ τῶν πρῶτερων, διέκοψεν ὁ Γάστων καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ κ. στρατάρχης Ἀρτανιάν τοῦ Μοντεσκιού;

— Ποῦ κατοικεῖ; καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν σπαθῆς νὰ δώσῃ καὶ σφαῖρες νὰ πάρῃ κανεὶς γνωρίζω ὅτι πολεμεῖ καὶ μάχεται εἰς τὴν Φλάνδραν, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ στρατάρχου κ. Βιλλάρ. Μὰ, νὰ τί συλλογίζομαι! ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἀσφαλῶς θὰ σας δώσῃ εἰδήσεις του, διότι ὁ κ. στρατάρχης ἔχει πάντοτε ἔτοιμον κατάλυμα εἰς τὸ σπιεῖ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Ὡραία! καὶ ποῖος εἶνε αὐτός;

— Εἶνε ὁ κ. Πλανσέτος, πρῶην ὑπηρετῆς τοῦ κ. Ἀρτανιάν καὶ ἦδη ἀξιόσεβαστος παντοπώλης, εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Λομβαρδῶν, εἰς τὸ «Χρυσὸ Γουδὸ-χερο». Δὲν ἔχετε παρα νὰ πάρετε ὀλέσια τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἔπειτα, πάντοτε ὀλέσια, θὰ περάσετε τὸν Σηκουάνα δύο φορές, διὰ νὰ διασχίσετε τὸ Ἄστυ τῶν Παρισίων. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸ ὄψος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μερρί, θὰ εὑρετε τὴν ὁδὸν τῶν Λομβαρδῶν.

Καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπὸν, ἄρχοντες μου! Καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ἐκείνην τοῦ ἀξίου παλαιμαχοῦ, οἱ τρεῖς νεανία μας διέβησαν τὸ παραπόρτι τοῦ πυλώνα καὶ εἰσχώρησαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅχι χωρὶς νὰ προκαλοῦν τὴν ἐκπληξὴν τῶν διαβατῶν μετὰ τὰ ἄλλοκοτα ὑποζύγια τῶν. Ἀλλὰ, μετὰ τὸ πρῶτον μεσάμα ποῦ ἐβλεπεν, ὁ Πέτρος ἐκεραύνησε τὸν περιγελαστὴν μετὰ βλέμματα τισὸν μακρῶν, ὥστε ἀπὸ γελαστὸς ἐγένετο ἐκεῖνος ἄ μὲσωσ ὀσαρωτάτος καὶ ἐσπευδε νὰ τραβήξῃ τὸν δρόμον του. Εἰς τρόπον ὥστε, ἂν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπιγίγῃσαν μερικοὶ Παρισίνοι εἰς τὸν Σηκουάνα, ὁ ἀγριωπὸς Πέτρος ἔστειρα ἦτο ἐντελῶς ἀνεύθυνος ἐκείνων τῶν θανάτων.

(Ἐπειτα συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ γαλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἄρη.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ μικρὸς ταυρομάχος. Ἐσχάτως, εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Γαλλίας, ἐγένετο παράστασις ταυρομαχίας. — Εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ ταυρομάχοι δὲν σκοτῶνουν εἰς τὸ τέλος τὸν ταῦρον, ὅπως κάμνουν οἱ Ἰσπανοὶ, ἀλλὰ ἀκοῦνται μόνον εἰς τὸ νὰ τον ἐρεθίσουν μετὰ κίνα σιδόνια, νὰ πηδῶν ἀπὸ ἐπάνω του, ὅπως εἰς τὸς κ α β ἄ λ λ ε ς, νὰ κάμνουν τέλος διάφορα κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἐπικίνδυνα γυμνάσια μετὰ αὐτόν. Ἐνίοτε μάλιστα τὸν πηδῶν μετὰ τὰ πόδια τῶν ἠνωμένων καὶ χωμένα εἰς ἕνα σκούρον καὶ τὰ δύο. — Λοιπὸν, συνέβη ἐσχάτως, ἕνας μικρὸς, ὁ Μέρκος Λακράν, ἡλικίας 14 ἐτῶν, νὰ παίξῃ εἰς τὴν κονίστραν τοῦ ἀμφιθέατρο. πρὶν ἀρχίσῃ ἡ παράστασις. Ἐξαφνὴ ἀκούει φωνὴς καὶ κρότῳ ἀπὸ τοῦς θεατᾶς, στρέφει, καὶ τί νὰ ἴδῃ; Ὁ ταῦρος ἤρξετο ἐναντίον του. . . Νὰ φύγῃ; — ἀδύνατον, δὲν ἔφηγε καιρός. Ὁ Μέρκος δὲν τα ἔχασε· ἐστάθη ἀκλόνητος· ἤρπαξε τὸν ταῦρον ἀπὸ τὰ κέρατα, καὶ μετὰ ἕνα πηδημα εὐρέθη καθάλα ἐπάνω εἰς τὴν ἀκχὴν του. Ἐκάμν ἔτσι τὸν γύρον τῆς κονίστρας, ἔπειτα ἐπήδησε κάτω, ὑπερπήδησε τὸ περὶφραγμα, κ' ἐπήγε νὰ καθήσῃ ἡσυχος δίπλα εἰς τὴν μαμμά του. . . Ἀπὸ τότε τὸν φωνάζουν «ὁ μικρὸς ταυρομάχος».

Ὁ νεαρὸς Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος ὁ Π', ὁ ὅποιος ἔκαμν κατ' αὐτὰς τὸ πρῶτον του ταξεῖδι ἀνὰ τὴν Ἑυρώπην, εἶνε, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, βασιλεὺς ἐκ γεννητῆς. Διότι ἐγεννήθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως πατρός του, καὶ εὐθὺς ἀνεκρήβη βασιλεὺς. Φαντασθῆτε ὅτι ἐνὸς ἔτους ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῆς Βουλῆς. Δυσμῶν ἐτῶν ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῆς Ἐκθέσεως τῆς Βαρκελώνης! Ὁ δὲ ζωγράφος Κοππαὶ τὸν ἐζωγράφησε διὰ πρῶτην φορὰν ἐπισήμως, ἀνεκασμένοι εἰς ἕνα ἵππον. . . ξύλλινον! Μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του, τὸ ἡμε-

ρήσιον πρόγραμμα τοῦ μικροῦ Βασιλέως Ἀλφόνσου ἦτο τὸ ἔξῃ:

Εἰς τὰς ἐπιτά. ἔργασίαι καὶ ἐργασίαι μετὰ τῆς ἐνδεκάτης. Μία ὥρα ἱππασίας. Πρόγευμα μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ. Μάθημα γερμανικῆς ἢ ζωγραφικῆς. Ἀπὸ τὰς δύο ἕως τέσσαρας, περιπατος. Μέχρι τῆς ἑβδόμης, φιλολογία καὶ ἱστορία. Γεῦμα μετὰ τῆς πρυγκίπισσας τῶν Ἀστωριῶν καὶ τῆς ἰνφάντης Μαρίας Τερέζας (ἀδελφῶν του.) Πιάνο μέχρι τῆς ἑννάτης, καὶ ἄπνοος. Τὰς ἑορταστικὰς ἡμέρας, παιγνίδια εἰς τὸν βασιλικὸν Κήπον καὶ εἰς τὰ βασιλικά δωμάτια. Τρεῖς τῆς ἑβδομάδος, ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρας, στρατιωτικὰ γυμνάσια μετὰ τοῦς υἱοὺς τῶν μεγιστάνων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης, δὲν ἐπρωτοπήγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, ἠρώτησεν: — Ἐ, πῶς σου φαίνεται λοιπὸν τὸ Σχολεῖον; — Σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, ἀπεκρίθη ὁ Τάκης, παντοῦ τὰ πάντα! Ὡλο ἀπὸ σπῖτι, ὦλο καὶ σὺ Σχολεῖο!

(Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ποσειδάωνος τῆς Μήλου.)

Ἄσ' ἔξω ἀπὸ ἐν ὑλοκωλεῖον: Γιάγκος; — Τί ὄρατα πράγματα ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ μαγαζὶ!

Νιόνιος; — Φυσικά.

Γιάγκος; — Τί φυσικά; Δὲν βλέπετε ποῦ εἶνε τεχνητὰ;

(Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Νηρηίδος τῶν Ἀργῶν.)

Οἰκογενειακὸς διάλογος: — Μαμά, εἶσαι μέσα;

— Ναι. . . τί θέτε;

— Τίποτε.

— Πῶς τίποτε, ἀφῶ μου μίλησες;

— Ἐνδοξα πῶς δὲν εἶσαι μέσα γιὰ νὰ εἶδω νὰ φάγω τὸ γλυκὺ.

(Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικῶν.)

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Ἐσπαθώματος. λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὄρους εἰς τὸ 1βον φύλλον ε. ἔ.)
2. — Διαγωνισμὸς Ἀύσεων. λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὄρους εἰς τὸ 1βον φύλλον ε. ἔ.)
3. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐν τοῦ Γαλλικοῦ, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὄρους εἰς τὸ 2βον φύλ.)
4. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐν τοῦ Ἀγγλικῶν, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὄρους εἰς τὸ 2βον φύλ.)
5. — Δημοφθέρημα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1905. (ἴδε τοὺς ὄρους εἰς τὸ 2βον φύλλον.)

Ἄν προσεχῶς τὰ ποτελέματα τῶν ληζάντων διαγωνισμῶν: Ἀύσεων (Δεκεμβρίου-Μαρτίου) Δηγημάτων, Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας, Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ Δεξιότητος Ἐνάτης Κυριακῆς.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΟΛΛΟΙ μ' ἐρωτοῦν διατὶ δὲν ἐδημοσῶμαι τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ μου ἔστειλαν. Ἀς μὴ θοῦν λοιπὸν ὅτι Παιδικὰ Πνεύματα λαμβάνω ἐκατοντάδας καθ' ἑβδομάδα, καὶ ἔλα μὲν ἐς αὐτῶν ρίπτω εἰς τὸ καλάθῳ ὡς δημοσιευμένα ἢ ἀκατέλληλα, ἀλλὰ δὲ κρατῶ πρὸς δημοσίευσιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ εἶνε πολλὰ, ἐκλέγω μετὰ τῶν καλύτερων διὰ κλήρου. Ὅστε, διὰ νὰ ἴδῃ καὶ εἰς δημοσιευόμενον ἐν Παῖδι Πνεῦμα του, δὲν ἀκοεῖ μόνον νὰ στείλῃ εὐμορφᾶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τύχην. Ἄξιον δὲ τῆς ἀτυχίας τῶν ἀτυχῶν, εἶνε ἡ ἐλλείψις χρόνου.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν συμβαίνει κατὰ παρόμοιον. Ἐνεκα ἐλλείψεως χρόνου, ἔχουν μείνῃ ἔξω πολλὰ καὶ περιμένον τὴν σειράν των. Διὰ νὰ ἐκανοποιήσω δὲν τὸ δυνατόν περισσοτέρως, θὰ δημοσιεύσω ἐξ ὀνο-τρία φύλλα μόνον ἀπὸ τρεῖς προτάσεις εἰς καθεστὸ: [καὶ, ὅχι ἀπὸ πέντε, ὅπως ἔκαμν ἕως τώρα.] Αἱ σήμερον δημοσιευόμεναι προτάσεις, — πέντε καθεστὸν κατ' ἀνω ἄτον ὄρον, — εἶνε περισσοτέρως στοιχειοθετημένον ἀπὸ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα.

Ἐλαβὰ καὶ τὴν ὑπ' ἀρ. 10 ἐπιστολήν σου, Κόμισσον Κρίνον [ΕΕ] ἢ μάλλον τὴν ἑβδομαδιαίαν ἀλεξανδρινὴν ἐπιθεωρησιν. Ἦν ἀνεγνώσασα μ' ἐνδιαφέρου, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας, ἀλλὰ θὰ ἐπρωτομύσασα νὰ εἶχε τύπον συνήθους ἐπιστολῆς. Σοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις.

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου Παινομένην Ψυχήν, Ποσειδάωνα τῆς Μήλου καὶ Σημάιον τοῦ Φωκίος, διὰ τὴν ἔδρασαν τοῦ Συλλόγου ὁ «Ἀνιχνευτῆς», ὁ ὅποιος ἔχει σκοπὸν τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Εἶνε καλὰ παιδιὰ, καὶ ἐλπίζω θετὸ ἔδραμα τῶν θὰ προκύψῃ.

Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [ΕΕ], βεβαίως θὰ ἦτο πολὺ λογικόν, ἔταν μία λύσις συμφωνητέως τελείως μετὰ τοὺς ὄρους τῆς Ἀσκήσεως, νὰ λογαριάζεται ὡς ὀρθή, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶνε ὅμοια μετὰ τὴν δημοσιευομένην. Ἦ ὑπ' ἀριθ. 23? Ἀσκήσις ποῦ φαίνεται ὅτι μόνον μίαν λύσιν ἐπιδέχεται, καὶ τὴν παρελήγησες. Ἀς εἶνε ὅμως, ὑπάρχουν ἄλλαι Ἀσκήσεις ποῦ τῶνθι ἐπιδέχονται πολλὰς λύσεις. Ἀλλὰ ἔβασα ὡς ὄρον ἀυστηρότατον ὅτι ὀρθὴ λύσις θεωρεῖται μόνον ἡ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως δημοσιευομένη, ὅχι εἰδοὶ καὶ ἄλλαι δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὀρθαί, ἀλλὰ διότι ἡ ἐξέλεξις των δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ γίνεταί μνημονικῶς — ὅπως γίνεταί τώρα, — καὶ θὰ παιτεύσε ποῦ-ὄν καιρὸν καὶ πολλοὺς ὑπαλλήλους. Καὶ εἰ ὑπαλλήλους! Σοφοὶ! γνωρίζοντας ὅλας τὰς Νύμφας τοῦ κόσμου, καὶ ὅλους τοὺς ποταμούς τῆς γῆς, καὶ ὅλους τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς στρατηγούς τῆς ἀρχαιότητος, διὰ νὰ εἰμποροῦν νὰ κρίνουν ἐν μία λύσει, διαφερετικῇ ἀπὸ τὴν δημοσιευομένην, εἶνε καὶ αὐτὴ ἐπίσης ὀρθή. Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον;

Κ' ἐπειδὴ πρῶταίμαι κατὰ λύσεων, — προχθὲς εἶδα κατὰ τύχην εἰς ἐν λυδοχαρτον φίλου μου, ἀπέναντι τοῦ ἀριθμοῦ μίας Ἀσκήσεως, τὴν ὅποιαν δὲν ἤμπούρεσε νὰ λύσῃ, τὴν ἔξῃ παρατήρησεν: «Ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔστειλε, εἶνε γιὰ δέσιμο.» Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπέλασεν ἔπειτα ὁμοῦ ἐσυλλογίσθη, ὅτι αὐτὸ δὲν ἦτο μεγάλη ἀποφροσύνη ἐκ μέρους τοῦ φίλου μου οὕτε π ὅς τὸν συνάδειφόν του, οὕτε πρὸς ἐμέ. Τὰς Ἀσκήσεις ποῦ μου στέλλουν δὲν τὰς δημοσιεύσας: ἐγκρίνω καὶ ἐκλέγω. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρίνω ἂν μία Ἀσκήσις εἶνε γιὰ δέσιμο ἢ . . . γιὰ λύσιμα.

Προχθὲς εἴχαμεν τὴν εὐχαριστήσιν νὰ γνωρίσωμεν καὶ τὴν φίλην μας Ἐσθρινὴν Ἐσπερίαν. Ἐπείρασεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον νὰ μ' ἐπισκεφθῇ. Ὁψευσεν δὲ τὴν ἴδιαν ἡμέραν διὰ τὴν πατρίδα τῆς, κατενεύσασμένη καὶ ἀποφασισμένη νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον μετὰ τὸ ἔσπαθωμα. Τὴν εὐχαριστῶ πολὺ.

Σοῦ εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν, Πιστὴς Ἀγῶν [ΕΕ], καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐνὸς ἡμέρου θὰ μου τὴν ἀναγγεῖλαι. Χαίρω πολὺ διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν νέων μας φίλων.

Ἐστειλά, Ζαυλῆς, ὅτι ἐξήτησες. Ἦ ἀλήθεια εἶνε ὅτι μετὰ τὸ «ἴδιον προσεχῶς» ἐπερίμενα νὰ μου γράψῃς πολὺ ἐνωριότερα. Ἄλλ' ἀφῶ ἦτο τὸσον ὀλιγοδὴ ἡ αἰτία τῆς μακρᾶς σιωπῆς σου, τί εἰμπορῶ νὰ εἴπω; Εὐχομαι μόνον ἀπὸ καρδίας νὰναρρῶσῃ ἡ ταπεινὴ σου ἀδελφὴ.

Μεγαλοπρεπὴς Φόσις, τὸ φαινόμενον ποῦ εἶδες θὰ ἦτο ὁ λεγόμενος «προσφορισμὸς τῆς βάλκας», κοινωτέρως τοῦ συνήθους. Ἐβῶσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολήν σου. Διὰ τὸ ἴδιον πρῶτα μ' ἐρωτᾶ σήμερον καὶ ὁ Νευκοκόραξ. Ἄλλ' ὁ κ. Φαίδων ἔγραψεν ἄλλοτε περὶ αὐτοῦ μίαν ἐπιστολήν. Εἶνε εἰς τὴν τῶρον τοῦ 1903, εἰς τὸ 19ον φύλλαιον. Ἐξ πρὸς τὸ παράδειγμα ποῦ ἀναφέρει ὁ Νευκοκόραξ, κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ καθαυτὸ πατρὶς εἶνε ἡ Χίος ἢ δὲ Τραπεζοῦς πατρὶς τοῦ πατρός — ἀπολύτως.

Μετὰ χαρὰς ἀναγνώσῃ ὅτι καὶ εἰς τὴν Τραπεζοῦσαν (ὀρθὴ Σύλλογος τῆ πρωτόβουλία τοῦ φίλου μου Νικολάου Χ. Καμηλανίδου μετὰ τὸ ὄνομα «Πόντος». Ὁ «Πόντος» θὰ ἔχῃ μέλη εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐκτὸς τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας, θὰ ἔχῃ ὡς σκοπὸν καὶ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν του διὰ διαγωνισμῶν κτλ. Εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν.

Χαίρω πολὺ ποῦ γίνεσαι καλὰ, ἀγαπητὴ μου Παλλάς. Ἐως δὲ ἀναρρῶσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν, χρειάζεται μεγαλὴ προφυλαξίς καὶ ἀνάπαυσις. Νὰ μὴν ἐπιθέσῃ, καὶ νὰ μὴν κορυβτῆσαι διανοητικῶς. Καὶ εἰς ἄλιγον καιρὸν θὰ εἶσαι εἰς θέσιν νὰναπληρῶσῃς ὅ,τε ἔχασες τοὺς ἄλλους αὐτοῦς μῆνας.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράψεις καὶ ἐνεργεῖς, Γλαῦς τῆς Ἀθήνας [4Ε]. Ὅσον δι' ἐκεῖνα ποῦ ἤκουσες, περιφρόνησε καὶ λησμονήσεται. Ὁ Ἀνανεὺς δὲν ἤμπούρεσε νὰ λύσῃ τὸν γρίφον σου.

Ἐρῶσάτε τὰ νέα; Μία ἀμερικανίς, ἡ μίς Μαίριου Οὐλίνισων, ἔμαθε τὸ κανονικὸν τῆς νὰ προφέρῃ ὄλλας τινὰς λέξεις, ὀρθαδί: «Ἄραυτὸ ποῦ-ὄν! πολὺ ὄρατο ποῦ-ὄν! ἔλαστον!» Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ Ἀσίδεὺς [Ε]. Ἀλλὰ νὰ τὸ ἴδῃ καὶ νὰ μὴ τὸ πιστεύσω!

Νὰ καὶ ὁ Κοσμοπόδος! Ὅστερα ἀπὸ τῶσον καιρὸν, πρὸς μεγάλην μου χαρὰν ξαναφαίνεται μετὰ ὄλλα λόγια ὁ ἕνα κομψότατον μπυλιέτα. Τὸν ἤλεκτροσε καὶ αὐτὸν ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Μεταφράσεως, καὶ μετὰ τὰς ἀσχολίας, ἀπεπείρασεν νὰ λῆθῃ μέρος.

Ἦ ἐπιστολὴ σου ὀρασιώτατῃ ὅπως πάντοτε, Ἄσρη [Ε]. Περιέμνω καὶ ἄλλας σου ἐντυπώσεις ἀπὸ τῶν ὀρασιῶν τῶρον καὶ τῶν ὀρασιῶν βίον τῆς Κερκύρας. Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον, ἔχεις δικαίον εἶνε τῆς ἐπαδέφης σου.

Ἄχ! αὐτὴ ἡ ἀπεργία! Ὀλίγον ἔλειψε νὰ κλάσῃ ἐξ αἰτίας: τῆς τὸ ἀγαπητὸν μου Χειμῶνατον [ΕΕ]. Νὰ πῶς τελειῖται τὸ ὀρασιῶν του γράμμα: Ἀνυποκρίτως σὲ περιμένω, κοντὰ εἶμαι νὰ κλάψω, — ἡ ὄρα παρέρχεται — ἡ διάπλασις δὲ ἔρχεται — κ' ἐγὼ τὸ Κεμισιῶνατον θὰ κλαίω πολὺ — μὰ δὲν θὰ ἔλθῃ. Διάπλασις ἐπιθυμητή!

Ἦ ἀπόρασις σου, Κράθι [ΕΕ], μ' εὐχαριστῶστος πολὺ. Ἀς ἐλπῶσῃ ὅτι δὲν θὰ περάσουν ἄλλα τρία χρόνια διὰ νὰ μοῦ γράψῃς. Τὸ ποιηματάκι σου εὐμορφὸν δὲν ἤθευρα ὅτι καὶ σιχορραγίς!

Δέμισσα τῶν Σαλώνων [ΕΕ], εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθωμα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐπὸς τὸ τέλος ὅς ἔτους θὰ κάμῃς θαύματα, ἀπὸ συνεργίαν ἔχῃς τὴν . . . μαμμά σου, ἢ ὅποια μετὰ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐσπαθώσεως. Τὸ ποιηματάκι σου εὐμορφὸν δὲν ἤθευρα ὅτι καὶ σιχορραγίς!

Ὡραία ἐπιστολάς μου ἔγραψαν αὐτὴν τὴν

ἑβδομάδα καὶ οἱ ἔξῃ: Ἀνακία [Ε], Αὐγὴ τῶν Ἐλιπίων [ΕΕΕ], Διακορθεῖσα Ἀροακίαις [ΕΕΕ], Παπαροῦνα τῶν Ἀργῶν [ΕΕ], Οὐδὴς [ΕΕ], Ἄσμα τῶν Ὀρφῶος [ΕΕΕ] (ἡ ἐπιστολή του εἶνε ἀπὸ 25 Μαρτίου, ἀλλὰ τὴν ἔλαβον μόλις προχθὲς) Ἀσὴρ τῆς Θάσου [ΕΕΕ], Ἀλῆος Ἀροακίαις [ΕΕ], Ἀποικίος Κερκυραῖος [ΕΕΕ], Ὀδῶς τοῦ Μοσο-πρόνου [ΕΕ], Κατοαροῖδα [Ε], Ψυχή τῆς Ἀέθου [Ε], Ἀμίμητος Γελοτοποῖος [ΕΕ], καὶ Ὀχρὸν Ἀμύρατον [ΕΕ].

Διὰ νὰ περάσῃτε εὐχάριστα τὰς διακοπὰς, ἐκτὸς τῶν παλαιῶν μου τῶρον καὶ τῶν τῶρον τῆς Βιβλιοθήκης μου (τῶν ὀποιῶν Τιμοκατάλογον εὐρίσκετε εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, κερ. I.) ὅς ἐπενομήσω καὶ τοὺς δύο τῶρους τῶν ἐξῆς «Διηγημάτων» τοῦ κ. Φαίδωνος, ὅσοι κομψότατα βιβλία, ἔλαστον τῶν ὀποιῶν τῶματα φ. 3, καὶ τὰ δύο ματὶ φ. 5 (διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως) ἐλαυθερα ταχυδρομικῶν τελέων. Ἄλλ' ἐνοεῖται ἦτι τὰ «Διηγήματα» αὐτὰ δὲν εἶνε διὰ μικρὰ παιδιὰ.

Ἐγκρίνωσασα τὰ ψευδώνυμα των, δεχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου νέους μου φίλους: Νόρμαν (Σ. Κ. ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρασε) Βασιλιάν (Α. Κ. αὐτὸ ἐπέλεξε ἀπὸ τὰ προτιμώμενα αὐθ σου) Μή με Ἀηροῦσε (καὶ εἰς τὸ 11ον φύλλον σου τὸ ἔγραψα τῆς ἀνίμης εἰς σὲ τὸ ψευδῶν. τοῦτο ἀφῶ σου τὸ παραχωρεῖ ὁ ἀδελφός σου.)

